

Sygnatura akt: V GC 2570/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

K., dnia 14 czerwca 2019r.

Sąd Rejonowy w Kaliszu, V Wydział Gospodarczy w składzie:

Przewodniczący: SSR Katarzyna Górna-Szuława

Protokolant: sekr. sąd. Anna Zakrzewska

po rozpoznaniu w dniu 06 czerwca 2019r. w Kaliszu

na rozprawie

sprawy z powództwa: 4 (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością Spółka komandytowa z siedzibą w O. W..

przeciwko: R. K.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego R. K. na rzecz powoda 4 G. Spółka

z ograniczoną odpowiedzialnością Spółka komandytowa z siedzibą w O. W.. kwotę 2.924,50 zł (dwa tysiące dziewięćset dwadzieścia cztery złote 50/100) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonymi od kwot:

- 1.870,00 zł od dnia 08 grudnia 2016r. do dnia zapłaty,

- 700,00 zł od dnia 10 stycznia 2017r. do dnia zapłaty,

2. zasądza od pozwanego R. K. na rzecz powoda 4 G. Spółka

z ograniczoną odpowiedzialnością Spółka komandytowa z siedzibą w O. W.. kwotę 1.017,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 917,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

SSR Katarzyna Górna-Szuława

Sygn. akt V GC 2570/18

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 05 lipca 2018 r. (data wpływu) powód 4 (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowa z siedzibą w O. W.. reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika wniósł o zasądzenie w postępowaniu upominawczym od pozwanego R. K. kwoty 2.924,50 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonymi od kwot: 1.870,00 zł od dnia 08 grudnia 2016 r. do dnia zapłaty oraz 700,00 zł od dnia 08 stycznia 2017 r. do dnia zapłaty. Nadto wniósł o zasądzenie od pozwanego na swoją rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych, a także kwoty 17,00 zł z tytułu opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

W uzasadnieniu pozwu pełnomocnik powoda podniósł, że w następstwie przelewu wierzytelności powód nabył od M. K. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą Catering (...) M. K. wierzytelność wobec pozwanego, wynikającą z tytułu nieuiszczonej kwoty, której dotyczy pozew, a która wynika z faktury VAT oraz rachunku załączonych do akt. Wskazał, że pozwany został zawiadomiony o fakcie zawarcia umowy o powierniczym przelewie wierzytelności i

windykacji roszczeń. Podniósł, że na żadaną pozew kwotę składa się również kwota 354,50 zł obliczona na podstawie art. 10 ustawy z dnia 08 marca 2013 r. o terminach zapłaty w transakcjach handlowych.

W piśmie procesowym z dnia 05 września 2018 r. (data wpływu) powód sprecyzował żądanie pozwu i wskazał, że domaga się odsetek ustawowych za opóźnienie w transakcjach handlowych od kwoty 700,00 zł od dnia 10 stycznia 2017 r.

Nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu upominawczym w dniu 06 września 2018 r. Sąd Rejonowy w Kaliszu V Wydział Gospodarczy w osobie Referendarza Sądowego, w sprawie o sygn. akt V GNc 2551/18 orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty, który wpłynął do Sądu w dniu 11 października 2018 r. pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości i obciążenie powoda kosztami procesu. Zakwestionował roszczenie pozwu co do zasady i co do wysokości. Podniósł zarzut niewłaściwości miejscowej tut. Sądu oraz zarzut przedawnienia roszczenia.

W uzasadnieniu sprzeciwu podniósł, że faktura i rachunek załączone do pozwu stanowią jedynie dokumenty księgowe, nie są natomiast dowodem na wykonanie zobowiązania. Wskazał również, że nie zostały one przez niego podpisane.

W odpowiedzi na sprzeciw od nakazu zapłaty z dnia 06 listopada 2018 r. (data wpływu) powód podtrzymał swoje stanowisko wyrażone w pozwie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powód 4 (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowa z siedzibą w O. W.. jest wpisany do rejestru przedsiębiorców prowadzonego w ramach Krajowego Rejestru Sądowego pod numerem (...). Zaś pozwany R. K. prowadzi działalność gospodarczą pod firmą (...) w miejscowości T..

(okoliczności bezsporne).

Pozwanego i M. K. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą Catering (...) M. K. w J. łączyła umowa, której przedmiotem było dostarczanie pracownikom pozwanego obiadów i kolacji. Firma (...) dowoziła te posiłki dwa razy dziennie. Umowa została zawarta w formie ustnej. Jej strony ustaliły ilość posiłków dziennie i ich ceny. Zamówienia były składane telefonicznie. Kierownik ekipy pozwanego zgłaszał codziennie rano, ile posiłków ma być przygotowanych. Zamówienie było zapisywane w lokalu w specjalnym zeszycie. Kierownik również to sobie zapisywał. Pracownicy M. K. dowozili posiłki w okolice placu budowy przez dwa miesiące, a kierownik ekipy je odbierał. Nigdy nie było żadnych zastrzeżeń co do jakości posiłków ani terminowości dostaw.

(dowód: zeznania świadka M. K. k. 86v, e-protokół rozprawy z dnia 06.06.2019r. 00:01:53-00:11:00).

W dniu 30 listopada 2016 r. M. K. wystawił pozwanemu rachunek nr (...) za sprzedaż posiłków regeneracyjnych w ilości 90 sztuk na kwotę 1.870,00 zł brutto. Termin płatności został określony na 7 dni, a jako formę płatności wskazano przelew.

(dowód: rachunek k. 14).

Dnia 31 grudnia 2016 r. M. K. wystawił pozwanemu fakturę VAT nr (...) za sprzedaż posiłków regeneracyjnych w ilości 35 sztuk na kwotę 700,00 zł brutto. Termin płatności został określony na 7 dni, a jako formę płatności wskazano przelew.

(dowód: faktura VAT k. 13).

Ani rachunek, ani faktura nie zostały ujęte w przedłożonych przez pozwanego wyciągach z ksiąg rachunkowych i rejestrze VAT za okres od listopada 2016 r. do stycznia 2017 r.

(dowód: podsumowanie księgi przychodów i rozchodów k. 60, 63, rejestr dostaw k. 61-62, 65-66, 68-69, rejestr nabyć VAT k. 64, 67).

Pozwany nie uregulował należności za dostarczone posiłki.

(okoliczność bezsporna).

M. K. wielokrotnie dzwonił do pozwanego i wzywał go do zapłaty za dostarczone posiłki. Odbierał pozwany lub jego pracownik. Najpierw zapewniali, że uregulują należność, później przestali odbierać telefony.

(dowód: zeznania świadka M. K. k. 86v, e-protokół rozprawy z dnia 06.06.2019r. 00:01:53-00:11:00).

W dniu 04 czerwca 2018 r. powód 4 (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowa z siedzibą w O. W.. zawarł z M. K. prowadzącym działalność gospodarczą pod firmą (...) M. K.

w J. umowę o powierniczym przelewie wierzytelności i windykacji roszczeń nr 4 (...) /39/4 (...) /18/PT/MF. Przedmiotem umowy było określenie zasad powierniczego przelewu (cesji) wierzytelności tj. przeniesienie przez powierzającego na rzecz przejmującego wymagalnej wierzytelności przysługującej powierzającemu wobec pozwanego w celu jej wyegzekwowania od dłużnika na zasadach określonych w umowie. Stosownie do postanowień umowy powierzający oświadczył, że przysługuje mu względem dłużnika R. K. bezsporna i wymagalna wierzytelność na kwotę 2.570,00 zł wynikająca

z faktury, rachunku i oświadczenia. Wraz z wierzytelnością powierzający przelał na rzecz powoda wszystkie związane z nią prawa i zabezpieczenia.

(dowód: umowa o powierniczym przelewie wierzytelności i windykacji roszczeń k. 5-8, załącznik nr 1 do umowy k. 9, oświadczenie k. 15).

Pismem z dnia 06 czerwca 2018 r. powód zawiadomił pozwanego o przelewie wierzytelności i jednocześnie wezwał go do zapłaty kwoty 3.613,90 zł, na którą składała się kwota należności głównej wraz z odsetkami, prowizją za prowadzenie windykacji oraz kosztami odzyskiwania należności - w terminie 3 dni od doręczenia wezwania pod rygorem skierowania sprawy na drogę postępowania sądowego. Pozwany odebrał powyższe dokumenty w dniu 14 czerwca 2018 r. Nadto dokumenty zostały mu przesłane za pośrednictwem poczty elektronicznej w dniu 07 czerwca 2018 r.

(dowód: wezwanie do zapłaty k. 10, potwierdzenie odbioru przesyłki pocztowej k. 11, 17, e-mail k. 12, zawiadomienie o przelewie wierzytelności k. 16).

Kurs waluty euro w dniu 30 listopada 2016 r. wynosił 4,4384 zł. Równowartość 40 euro stanowiła zatem kwota 177,54 zł. Zaś kurs waluty euro w dniu 30 grudnia 2016 r. wynosił 4,4240 zł. Równowartość 40 euro stanowiła zatem kwota 176,96 zł.

(dowód: tabela A kursów średnich k. 18, 19).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego w postaci dokumentów oraz zeznań świadka M. K..

Za wiarygodne Sąd uznał dokumenty, z których dowód przeprowadzono w toku postępowania. Ich autentyczność oraz prawdziwość stwierdzonych w nich faktów nie budziła jego wątpliwości.

Zarówno rachunek, jak i faktura VAT zostały przedłożone przez powoda w kserokopii, która nie została potwierdzona za zgodność przez jego pełnomocnika. Podkreślić w tym miejscu należy, iż powołane przez stronę powodową dowody

z określonych dokumentów załączonych do pozwu lub innego pisma procesowego w formie niepoświadczonych kserokopii wprawdzie nie stanowią dowodów z dokumentów, o których mowa w art. 244 kpc i art. 245 kpc, nie są jednak pozbawione mocy dowodowej, w rozumieniu art. 232 kpc w zw.

z art. 308 kpc. Dopóki Sąd ani strona przeciwna nie zakwestionuje ich i nie zażąda złożenia oryginałów dokumentów, stanowią one jeden ze środków dowodowych, przy pomocy których strona może udowodnić fakty istotne dla rozstrzygnięcia sprawy. Dowody te, jak każde inne, podlegają ocenie Sądu na podstawie art. 233 kpc. Dopiero, jeżeli Sąd zażąda przedstawienia oryginału dokumentu, strona jak również każda inna osoba, która go posiada, obowiązana jest, zgodnie z art. 248 kpc, przedstawić oryginał. Obowiązek złożenia oryginału dokumentu powstaje dla strony, która powołuje się na dokument, także w sytuacji wskazanej w art. 129§1 kpc, a więc wtedy, gdy strona przeciwna zażądała złożenia oryginału dokumentu (tak wyrok SN z dnia 12 lutego 2019 r., II PK 12/18).

W przedmiotowej sprawie Sąd nie miał wątpliwości co do prawdziwości przedłożonych przez powoda kopii dokumentów, wątpliwości takich nie zgłaszał również pozwany. Dlatego też Sąd ustalił na ich podstawie stan faktyczny w rozpoznawanej sprawie.

Za prawdziwe Sąd uznał także zeznania świadka M. K.. Były one spontaniczne, spójne i logiczne. Znajdowały potwierdzenie w dokumentach przedłożonych przez powoda do akt. Nadto nie zostały zakwestionowane przez pozwanego.

Na rozprawie w dniu 06 czerwca 2019 r. Sąd pominął dowód z przesłuchania pozwanego, albowiem prawidłowo wezwany do osobistego stawiennictwa pod rygorem pominięcia dowodu z jego przesłuchania i skutków z art. 6 kc nie stawiał się. Jego e-mail zawierający usprawiedliwienie nieobecności wpłynął już po rozpoczęciu rozprawy, a został przedłożony Sądowi po jej zakończeniu.

Wobec zgłoszonego w sprzeciwie przez pozwanego zarzutu formalnego związanego z domaganiem się przekazania sprawy do Sądu właściwości ogólnej pozwanego Sąd uznał za właściwe wskazanie w tym miejscu, że zarzut ten nie mógł zostać uwzględniony. Powód w sposób właściwy uzasadnił właściwość miejscową tut. Sądu wskazując na uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 14 lutego 2002 r. (sygn. akt III CZP 81/01). W przedmiotowej uchwale Sąd Najwyższy stwierdził, że w razie przelewu wierzytelności pieniężnej dłużnik powinien dokonać zapłaty, jeżeli miejsce spełnienia świadczenia nie jest oznaczone, w miejscu zamieszkania lub w siedzibie (siedzibie przedsiębiorstwa) nabywcy wierzytelności w chwili spełnienia świadczenia. Sąd orzekający w pełni podziela powyższą tezę.

Sąd zważył co następuje:

Powództwo podlegało uwzględnieniu w całości.

W przedmiotowej sprawie powód dochodził od pozwanego zapłaty za dostarczone przez cedenta posiłki regeneracyjne, objęte rachunkiem i fakturą VAT dołączonymi do pozwu.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwany zakwestionował roszczenie co do zasady i co do wysokości. Podniósł, że faktura i rachunek załączone do pozwu stanowią jedynie dokumenty księgowe, nie są natomiast dowodem na wykonanie zobowiązania. Wskazał również, że nie zostały one przez niego podpisane.

Zgodnie z wynikającą z art. 6 kc regułą rozłożenia ciężaru dowodu na stronach spoczywa ciężar udowodnienia wskazywanych przez siebie faktów. Ta strona, która twierdzi, że określony fakt miał miejsce obowiązana jest zgłosić dowody wykazujące jego istnienie. Strona, która powołuje się na nieistnienie określonego faktu powinna również udowodnić swoje twierdzenie, zgłaszając dowody dla wykazania faktów przeciwnych. Ciężar udowodnienia faktu należy zatem rozumieć z jednej strony jako obarczenie strony procesu obowiązkiem przekonania sądu dowodami o słuszności swoich twierdzeń, a z drugiej konsekwencjami poniesienia realizacji tego obowiązku lub jego nieskuteczności. Tą konsekwencją jest zazwyczaj niekorzystny dla strony wynik procesu (por. wyrok SN z dnia 07 listopada 2007 r., II CSK 239/07).

W myśl art. 232 kpc zd. 1 strony są obowiązane wykazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Podkreślić przy tym należy, iż rzeczą Sądu nie jest zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie. Sąd nie jest też zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy. Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 kpc), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 kpc) spoczywa na stronie, która wywodzi z tych faktów skutki prawne (art. 6 kc) (por. wyrok SN z dnia 17 grudnia 1996 r., I CKU 45/96, Legalis z glosą A. Zielińskiego). Zaś zgodnie z treścią art. 233§1 kpc Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Przepisy art. 6 kc i art. 232 kpc wskazują zatem jednoznacznie, iż to na stronach ciąży obowiązek wykazywania swoich twierdzeń. Rola Sądu w zakresie dowodzenia w postępowaniu cywilnym procesowym, sprowadza się – co do zasady – jedynie do oceny złożonego przez strony materiału dowodowego, o ile jest on dopuszczalny i zawnioskowany w należyty terminie. Zaznaczyć przy tym należy, iż dowodzenie własnych twierdzeń nie jest obowiązkiem strony, a tylko spoczywającym na niej ciężarem procesowym i jedynie od jej woli zależy, jakie dowody zostaną przez Sąd przeprowadzone. Przeciwnie stronie natomiast – co wynika z art. 6 kc – skierują się ujemne następstwa jej pasywnej postawy. Fakty nieudowodnione zostaną pominięte i nie wywołają skutków prawnych z nimi związanych, co ostatecznie może prowadzić do przegrania procesu. Przy czym samo twierdzenie strony nie jest dowodem, a twierdzenie dotyczące istotnej dla sprawy okoliczności powinno być udowodnione przez stronę to twierdzenie zgłaszającą (por. wyrok SA w Białymstoku z dnia 28 sierpnia 2014 r., sygn. I ACa 286/14).

Zgodnie z powyższą regułą na powodzie (wobec zaprzeczenia przez pozwanego) ciążył obowiązek wykazania zawarcia umowy, jej warunków oraz samej realizacji, na podstawie której powstało zobowiązanie pozwanego.

Celem wykazania stosunku prawnego łączącego pozwanego z cedentem powód przedłożył rachunek, fakturę VAT oraz zaoferował zeznania świadka M. K..

Odnosząc się do zarzutów pozwanego w pierwszej kolejności należy wskazać, że zarówno rachunek, jak i faktura VAT mają walor dokumentu prywatnego (art. 245 kpc), mogą jedynie dowodzić, iż osoba, która je podpisała, złożyła oświadczenie w nich zawarte, jednakże stanowią powszechnie przyjęte dokument rozliczeniowy. Ich doręczenie umożliwia dłużnikowi podjęcie czynności mających na celu sprawdzenie, czy świadczenie jest zasadne tak co do zasady, jak i co do wysokości. Umożliwia też podjęcie czynności finansowych zmierzających do spełnienia świadczenia. Faktura, podobnie rachunek, jako dokumenty rozrachunkowe, nie stanowią dowodu wykonania umowy w sposób uzasadniający żądane wynagrodzenie. Z punktu jednak widzenia zasad doświadczenia życiowego powszechnie znanym jest, iż w kontaktach handlowych pomiędzy przedsiębiorcami, na potwierdzenie dokonanej transakcji wystawiane są faktury i rachunki służące obu stronom do rozliczeń. Często samo ich wystawienie zastępuje sporządzanie umów na piśmie. Przy czym podpis osoby uprawnionej do ich odebrania nie stanowi przesłanki ważności tych dokumentów.

Z przedłożonych dokumentów, jak i z zeznań słuchanego w sprawie świadka M. K., które Sąd w całości uznał za wiarygodne, a które nie zostały zakwestionowane przez pozwanego jednoznacznie wynika, że strony współpracowały ze sobą przez okres 2 miesięcy. Cedent przygotowywał i dowoził pozwanemu posiłki regeneracyjne, za które ten nie zapłacił.

Mając na uwadze zgromadzony materiał dowodowy Sąd ustalił, iż strony łączyła umowa o świadczenie usług.

Zgodnie z treścią art. 750 kc do umów o świadczenie usług, które nie są uregulowane innymi przepisami, stosuje się odpowiednio przepisy o zleceniu. Przepis ten odsyła zatem do przepisów art. 734§1 kc i art. 735§1 kc. Pierwszy z nich stanowi, że przez umowę zlecenia przyjmujący zlecenie zobowiązuje się do dokonania określonej czynności dla dającego zlecenie. Drugi przepis wskazuje natomiast, że jeżeli ani z umowy, ani z okoliczności nie wynika, że przyjmujący zlecenie zobowiązał się wykonać je bez wynagrodzenia, za wykonanie zlecenia należy się wynagrodzenie.

W przedmiotowej sprawie sporna była także wysokość wynagrodzenia należnego pierwotnie cedentowi, a obecnie powodowi na podstawie art. 509§1 i 2 kc, gdyż na mocy umowy o powierniczym przelewie wierzytelności i windykacji roszczeń może skutecznie on realizować uprawnienia poprzedniego wierzyciela również w zakresie dochodzenia należności objętej pozwem na drodze sądowej, co nie było kwestionowane przez pozwanego.

Jak wynika ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego cedent wywiązał się z umowy łączącej go z pozwanym, zatem należy mu się z tego tytułu umówione wynagrodzenie, wynikające z przedłożonego rachunku i faktury VAT. Pozwany zaś nie wykazał, zgodnie z treścią art. 6 kc, by powód nie wywiązał się z przyjętego na siebie zobowiązania. W szczególności nie udowodnił, by cedent nie dowiódł mu posiłków wskazanych w rachunku i fakturze, lub by zgłaszał jakiegokolwiek zastrzeżenia co do ich jakości lub terminowości dostaw.

Podkreślić należy, iż w korespondencji mailowej skierowanej bezpośrednio do Sądu pozwany dwukrotnie wyraził chęć ugodowego załatwienia sporu. W szczególności w mailu z dnia 06 czerwca 2019 r. wskazał, iż jego celem nie jest unikanie odpowiedzialności za zobowiązania, a poukładanie relacji z powodem w taki sposób, by miał możliwość ich faktycznej realizacji. W ocenie Sądu pisma pozwanego stanowiły uznanie roszczenia powoda. Było to tzw. uznanie niewłaściwe, które zachodzi w każdym wypadku wyraźnego oświadczenia woli lub też innego zachowania się dłużnika wobec wierzyciela, z którego wynika, że uważa on roszczenie za istniejące (por. wyrok SA w Gdańsku z dnia 22 marca 1991 r., I ACr 60/91, OSP 1991/11/282). Dla skuteczności uznania nie jest wymagana żadna szczególna forma. Może być ono także dorozumiane. Czynność taka stanowi oświadczenie wiedzy i jest oświadczeniem nieodwołalnym.

W sprzeciwie pozwany podniósł również zarzut przedawnienia roszczenia.

Podkreślić należy, iż przedmiotem umowy, o której mowa w art. 750 kc jest zobowiązanie do dokonania jednej lub wielu czynności faktycznych, w tym także do dokonywania ich w sposób stały (trwały) lub okresowy w zakresie przedsiębiorstwa. Świadczenie usługodawcy może mieć zatem charakter jednorazowy, ciągły lub okresowy. Rozmiar świadczenia może być przez strony z góry oznaczony albo nieoznaczony – wówczas zależy od czasu trwania zobowiązania (por. Komentarz do art. 750 kc red. Osajda 2018, wyd. 13/R. Morek Nb 1-14; M. Raczkowski Nb 15-35, Legalis).

W myśl art. 117§1 kc z zastrzeżeniem wyjątków w ustawie przewidzianych, roszczenia majątkowe ulegają przedawnieniu. Natomiast zgodnie z §2 powołanej regulacji po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie, może się uchylić od jego zaspokojenia, chyba że zrzekł się korzystania z zarzutu przedawnienia. Oznacza to, że upływie okresu przedawnienia podmiot zobowiązany do określonego zachowania może się uchylić od zaspokojenia roszczenia. Uchylenie się od zaspokojenia roszczenia na skutek jego przedawnienia ma charakter prawa podmiotowego. Dochodzi do skutku wyłącznie na zarzut podniesiony w procesie przez stronę zobowiązaną do zaspokojenia roszczenia.

Zgodnie z treścią art. 118 kc jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata.

Przepisem szczególnym do powołanej wyżej regulacji jest art. 751 kc. Zgodnie z art. 751 pkt 1 kc w zw. z art. 750 kc z upływem lat dwóch przedawniają się roszczenia

o wynagrodzenie za spełnione czynności i o zwrot poniesionych wydatków przysługujące osobom, które stale lub w zakresie działalności przedsiębiorstwa trudnią się czynnościami danego rodzaju, to samo dotyczy roszczeń z tytułu zaliczek udzielonych tym osobom.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy stwierdzić należało, że w przedmiotowej sprawie dla oceny terminu przedawnienia dochodzonego przez powoda roszczenia o zapłatę żadnej kwoty znajdzie zastosowanie art. 751 pkt 1 kc, gdyż dotyczy on umowy o świadczenie usług mających postać czynności faktycznych.

Przy czym ewentualna kwalifikacja łączącej cedenta z pozwanym umowy jako umowy

o dzieło nie miałyby wpływu ani na ustalenie zasadności dochodzonego roszczenia, ani też na ustalenie, że nie uległo ono przedawnieniu (art. 627 kc i art. 646 kc).

Roszczenie cedenta z tytułu kwoty wynikającej z rachunku z dnia 30 listopada 2016 r. stało się wymagalne w dniu 08 grudnia 2016 r., zaś roszczenie wynikające z faktury VAT dnia 09 stycznia 2018 r. Tym samym ich przedawnienie nastąpiłoby odpowiednio dnia 08 grudnia 2018 r. i 09 stycznia 2019 r. Zaś pozew w przedmiotowej sprawie wpłynął do Sądu w dniu 05 lipca 2018 r. Objęte nim roszczenia nie uległy więc przedawnieniu.

Mając na uwadze powyższe rozważania faktyczne i prawne Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda należność wynikającą z rachunku nr (...) z dnia 30 listopada 2016 r. w wysokości 1.870,00 zł oraz należność wynikającą z faktury VAT nr (...) z dnia 31 grudnia 2016 r. w wysokości 700,00 zł, o czym orzekł w pkt 1 sentencji wyroku.

O obowiązku zapłaty odsetek w wysokości ustawowej za opóźnienie w transakcjach handlowych Sąd orzekł na podstawie art. 7 ust. 1 ustawy z dnia 08 marca 2013 r. o terminach zapłaty w transakcjach handlowych (tj. Dz.U. z 2016 r., poz. 684), zgodnie z którym

w transakcjach handlowych – z wyłączeniem transakcji, w których dłużnikiem jest podmiot publiczny – wierzycielowi, bez wezwania, przysługują odsetki ustawowe za opóźnienie

w transakcjach handlowych, chyba że strony uzgodniły wyższe odsetki, za okres od dnia wymagalności świadczenia pieniężnego do dnia zapłaty, jeżeli są spełnione łącznie następujące warunki: wierzyciel spełnił swoje świadczenie i wierzyciel nie otrzymał zapłaty w terminie określonym w umowie.

Pozwany miała uregulować należność wynikającą z rachunku i faktury VAT w terminie wskazanym w ich treści. Zgodnie z pozvem popadł w opóźnienie w dniu 08 grudnia 2016 r. i 10 stycznia 2017 r., czego pozwany nie kwestionował, i od tej daty należy liczyć odsetki ustawowe za opóźnienie w transakcjach handlowych od zasądzonych kwot (pkt 1 sentencji wyroku).

W przedmiotowej sprawie Sąd ustalił, że pozwany nie zapłacił wynagrodzenia za dostarczone posiłki we wskazanych w rachunku i fakturze terminach.

Zgodnie z treścią art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 08 marca 2013 r. o terminach zapłaty w transakcjach handlowych (tj. Dz.U. z 2016 r., poz. 684) w brzmieniu obowiązującym od dnia 01 stycznia 2016 r. wierzycielowi, od dnia nabycia uprawnienia do odsetek, o których mowa w art. 7 ust. 1 lub art. 8 ust. 1, przysługuje od dłużnika, bez wezwania, równowartość kwoty 40 euro przeliczonej na złote według średniego kursu euro ogłoszonego przez Narodowy Bank Polski ostatniego dnia roboczego miesiąca poprzedzającego miesiąc, w którym świadczenie pieniężne stało się wymagalne, stanowiącej rekompensatę za koszty odzyskiwania należności.

Ustawodawca zatem przewidział dla wierzyciela swoisty ryczałt będący rekompensatą za koszty starań w celu odzyskania należności w wysokości równowartości 40 euro. Ta stała rekompensata przysługuje od dłużnika, przy czym wierzyciel nie jest zobligowany do wykazania poniesienia w tej wysokości wydatków.

Na podstawie ustalonego stanu faktycznego Sąd uznał, iż powód wykazał, że należy mu się zwrot kwoty stanowiącej równowartość 40 euro według średniego kursu euro ogłoszonego przez Narodowy Bank Polski ostatniego dnia roboczego miesiąca poprzedzającego miesiąc, w którym świadczenie pieniężne stało się wymagalne, gdyż pozwany nie uregulował należności we wskazanym w rachunku i fakturze terminie (40 euro x 2). Dlatego też zasądził tę kwotę, zgodnie z żądaniem pozwu w łącznej wysokości 354,50 zł (177,54 zł + 176,96 zł) , o czym orzekł w pkt 1 sentencji wyroku.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 98§1 i 2 kpc, zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu.

Na koszty te w rozpoznawanej sprawie złożyła się opłata sądowa od pozwu w kwocie 100,00 zł obliczona zgodnie z art. 28 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. tj. z 2014 r., poz.

1025 ze zm.), koszty zastępstwa procesowego powoda w kwocie 900,00 zł obliczone zgodnie z §6 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 r., poz. 1804 ze zm.) oraz kwota 17,00 zł tytułem opłaty od pełnomocnictwa wynikająca z art. 1 ust. 1 pkt 2a ustawy z dnia 09 września 2000 r. o opłacie skarbowej (Dz.U. Nr 86, poz. 960 ze zm.).

Pozwany przegrała proces w całości, musiał więc w całości ponieść jego koszty. Dlatego też Sąd zasądził od niego na rzecz powoda kwotę 1.017,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, o czym orzekł w pkt 2 sentencji wyroku.

SSR Katarzyna Górna-Szuława